

Az elhagyott őrház

A ház ott áll a völgyben lent,
s hol egykor puskacső meredt rád,
most lepkék táncolnak a romokon,
a falak még épek, a tető beomlott,
korhadó gerendák szaga árad,
és feliratok mocskát viszi a szél.
De a vörös csillag halványuló képe
és a cirill betűs üzenet még látható,
s a szoba közepén tátong a lejárát
a titkos alagútba, az erdő felé,
ahol sétálni tilos volt földi halandónak,
mert a lombárnyékos tavasz nem mindenkié.
Most bedőlt kerítés és megnyugtató csönd ölel,
csak az emlékek lánctalpai dübörögnek
az égre nyújtott tenyerű ágak között.

Évek vagy napok?

Milyen lesz az a századforduló,
amelyről írnak, beszélnek a bölcsek:
elolvadt jéghegyek, kiégett mezők,
éhség és düh rángatta tekintetek.
Hová tűnnek az uralkodók és tanácsadók,
mivé olvadnak az atombiztos bunkerek?
Vajon születik-e újabb gyermek,
aki majd felvállalja az áldozatot,
lesznek-e még kecskék, birkák, hogy
melegítsék őt, ha mégis más
irányba megyünk, ha mégis fordul
a felforrósodott világrend, s jéggé
dermednek a még zöldellő fák.
De mindig lesz, aki keresztet ácsol,
és mindig lesz, aki fölfeszíttetik.

Ki válaszol?

Ha majd átléptem a határon,
repülök-e, vagy zuhanok?
Nem tudom.
Csillagmosolyok óceánja fölött
száll úrhajóm, vagy kénköves
röhögés köp utálatot?
A földet tartó fonál rugalmas-e,
vagy szakadása egy pillanat?
Közönnyel szemlélem roncsom,
vagy fényfolyosóban fürödve,
mint állítják egyesek?
S ha körhintán ülök, vajon
mily alakban szállok le legközelebb?



Ősi forma